

alt Urgell

periòdic quinzenal d'Esquerra

Número solt 20 centims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Ciutat: 5 pessetes any.

Fora i Andorra: 6 pessetes.

Estranger: 7 pessetes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer Estudis, 8 (Casal d'Esquerra)

Telefon, num. 83

Portantveu del Comité Executiu Comarcal de l'ALT URGELL (Esquerra Republicana de Catalunya)

Alerta, Ramaders!! Guerra Civil

En el organ oficial de la Lliga Catalana «La Veu de Catalunya» del diumenge dia 15 del corrent, s'hi publicà un diem-ne article que en forma grollera i insidiosa es comenta la darrera compra de braus feta a Suïssa per la Generalitat de Catalunya, braus que com es sabut estan destinats a millorar les nostres races lleteres i que es distribuïran entre l'Alt Urgell, Pallars i Vall d'Aran.

L'atac d'un mal gust extraordinari, va dirigit en apariència contra els senyors Comorera, Conseller d'Agricultura i Simó, Cap dels serveis de ramaderia, però es precis desconeixer els procediments jesuítics de la gent de la Lliga per no comprendre desseguida el que es proposa l'embrutador de quartelles de «La Voz de su Amo».

En primer lloc els hi dol que siguin els homes de l'Esquerra que recollint l'obra començada per l'il·lustre patrici En Josep Zulueta en aquesta terra la continuïn engrandint-la i posant en servei de la mateixa les seves dots d'intel·ligència i els poderosos mitjans del govern.

A més saben ben bé els lligueros que la portada dels toros de pura raça a les terres pirinenques significa un augment considerable de la principal riquesa de les mateixes, i a més riquesa menys caciquisme. I consti ben clar que no volem dir amb això que el foment de la ramaderia de l'Alt Urgell sigui a canvi de vots. L'Esquerra no en sap pas de comprar consciències i la distribució dels toros s'ha fet i continua fent se. sota l'inspecció tècnica de la Generalitat per mitjà del Sindicat de Criadors de l'Alt Urgell en el que hi han homes de totes les idees polítiques que no han tingut de renunciar a cap d'elles per entrar hi i que els tres nous braus que arribaran seran distribuïts segons les condicions de les vaques i no pel resultat de les darreres eleccions ni amb vistes a les properes. Però la Lliga n'ha viscut i en viu del caciquisme. Encara hi ha més.

En l'article a que ens referim una de les coses que més sembla donar-li al signant és l'afirmació del Sr. Simó de que la ramaderia catalana lletera es tribuària a fora de Catalunya d'uns 10 milions de pessetes anuals. Caggira com li sembla les dades per tal de demostrar que de Holanda i Suïssa no entren pas a Espanya una xifra tan grossa de bestiar lleter. La Lliga que de una temporada ençà es sent cada dia més espanyolista, no pot admetre que a nosaltres ens interessi la producció catalana i que no ens donguin també, els diners que abandonen Catalunya per anar a comprar vaques a Santander, per exemple. La Lliga perjudicaria als seus electors si els petits conreuadors podien prescindir dels grossos comerciants lligueros.

La Lliga que no ha volgut defensar nos contra el tractat d'Holanda. (Els diputats de la circumscripció parlaren en nom propi no pas del partit) es conseqüent amb ella mateixa, atacant al Conseller d'Economia i Agricultura quan aquest acut en defensa de la producció. Es el que dirà la Lliga. Si no han de vendre els formatges per què volen les vaques?

MANELIC.

per VOLNEY DEL SEGRE

«Qui habet aures audienti audiatur» (qui tingui oïdes per escoltar, escolti).

Diu la Sagrada Escritura.

«Quosque tandem...? (Fins quan...?) Amb aquestes paraules va començar Ciceró el seu famós discurs denunciant al Senat Luci Sergi Catilina, on en car tingué la gosadia de presentar-se després de descoberta la conspiració que tramava contra la República. Doncs bé, amb aquests mateixos mots comencem aquestes ralles per a dir que les regions d'Ibèria trontollen i els esforços de les democràcies volent alliberar-se de les grapes de la mà negra, reaccionària i dèspota que amb la tirania i l'esclavatge vol subjugar el poble, repercuteixen ací i allà, arreu de la nostra terra, davant l'amenaça constant d'una guerra civil; d'una guerra civil que el poble sobirà no vol ni desitja, perquè sap que la plutocràcia, empenyada en enderrocar la República, voldria desencadenar-la, disposant de les armes del poble, convençuda de que en la possibilitat d'ésser batuda sols pot perdre unes pessetes i uns moments d'angoixa que ja passen, tota vegada que en la contenda no ha d'ésser la seva sang, sinó la del poble la que en els moments luctuosos es versaria.

Més, bé: si fos per imposició que obligués, en aquest cas, han de pensar els plutòcrates aquets que el poble prou humilitat i desenganyat, vexat i oprimat, obligada, la lluita no la perdria, perquè poble ultratjat sap vèncer. I l'Ibèric, vencedor, no s'accontentaria aleshores amb els llores de la victòria, perquè s'han acabat els temps aquells del liris-

mes ignocents. I tenint en compte el poble, que guanyant perdria molt (els fills als pares, els pares als fills i aquests als seus germans), oportunament els hi sabria presentar una lletra a la vista, als causants del cataclisme creguts de que ells no es jugaven res (ni la sang ni la dignitat) per a que fessin esment de que s'havien jugat quelcom més que els interessos i la dignitat, i així un altra vegada no es tornés a trobar com es troba avui en perill d'una guerra civil, en la que, com en totes les guerres civils no serien els pares els qui perseguissin i matessin als seus fills; la sort i les ordenances decidirien que fossin els fills els qui matessin i perseguissin als seus pares; conseqüències tètriques i fatals del destí en tota guerra d'aquesta mena.

Com, «ens batriem per la causa de Déu», he sentit a dir a alguns fanàtics que voldrien enfrontar al poble amb el poble. Miserables! dic jo. Un atreviu, dient això, a insultar la Divinitat? El Déu que va crear l'Univers; Aquell que amb sol un acte de la seva omnipotent voluntat el pot destruir i refer; el qui mana i dirigeix tots els elements, tot el que es mou, tot el que existeix; Aquell quin poder és infinit necessita de vosaltres, pigmeus ridícul, microbis despreciables, per a que surti la seva causa? El pare dels homes la bondat infinita, la sapiència increada, no tendria més recurs per a sostenir la seva causa que el de lluitar les seves entranyes amb les seves entranyes, fent